

תת"ע (אילת) 12625-06-17 - מדינת ישראל נ' ארז רוני

תת"ע (אילת) 12625-06-17 - מדינת ישראל נ' ארז רונישלו אילת

תת"ע (אילת) 12625-06-17

מדינת ישראל

נגד

ארז רוני

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה באילת

[01.08.2025]

כבוד השופט גיל אדלמן

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק) שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דן בהיעדרו של המבקש.

א. הרקע העובדתי

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות לפיהן נהג את הרכב כשתוקף רישיון הנהיגה שלו פקע ביום 25.5.2002, וחלפו למעלה מ-6 חודשים מיום פקיעת תוקפו, עבירה על סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961; נהג ללא פוליסת ביטוח - עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] התש"ל - 1970; ביום 18.7.2017, התקיים הדיון אליו לא התייצב המבקש. בנסיבות אלה הורשע המבקש (בהעדרו) בעבירות שיוחסו לו ונגזרו עליו העונשים הבאים: קנס בסך ₪1,000, פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים ופסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים בגין העבירות בהן הורשע.

3. ביום 23.07.2025 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול גזר הדין.

ב. טענות הצדדים

4. לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון וזאת משום שלטענתו הוא מתגורר בצרפת, וכי במועד בו נעצר על ידי המשטרה, הציג לשוטר רישיון בינלאומי בתוקף. נכון הדבר שרישיונו הישראלי לא היה בתוקף, מפני שהוא מתגורר בצרפת. המבקש צירף לבקשתו דרכון ורישיון נהיגה מצרפת.

5. המבקש הוסיף טענות כי נגרם לו עוות דין, כי שנים רבות לא התגורר בישראל וכי פסילת רישונו לא נעשתה כדין.
6. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין וטוענת כי המבקש זומן כדין, ומשכך מועד הדיון היה ידוע לו. עוד טענה המשיבה כי המבקש התגורר בישראל משנת 1997 ועל כן חלה עליו החובה לנהוג עם רישיון ישראלי תקף. עוד ציינה המאשימה כי העונש הולם, נמצא בתוך מתחם הענישה ומשכך יש להותירו על כנו.
- ג. דיון והכרעה:
- לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, החלטתי לדחות את הבקשה.
7. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:
- "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".
8. כלומר, תחילה יש לבחון אימתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. אם חלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע. במקרה דנן הוגשה הבקשה בחלוף 30 הימים ממועד המצאת פסק הדין. עיון בתיק בית המשפט מגלה כי פסק הדין נמסר למבקש ביום 2.8.2017, ואילו הבקשה הוגשה ביום 23.7.2025, בחלוף 8 שנים ממועד גזר הדין. במקרה דנא, לאור התנגדות המאשימה, די בנתון זה כדי לדחות את הבקשה.
9. לגופה של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, ולמעלה מן הצורך במקרה זה, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין. התנאים אינם מצטברים (ראו גם רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "הלכת איטליא")).
10. בענייננו, זומן המבקש לדיון כדין, הדו"ח נמסר לידי הנאשם בשטח על ידי השוטר, ואין על כך מחלוקת. המבקש מציין כי לא הופיע לדיון כי אינו גר בארץ, אך במעמד קבלת הדוח אמר לשוטר: "...עשיתי עליה בשנת 1997".
11. אשר לטענה כי ביטול פסק הדין נדרש כדי למנוע עיוות דין - אף בטענה זו אין ממש. כבר נקבע בפסיקה כי טענה כללית לפיה הנאשם כופר במיוחס לו איננה מהווה כשלעצמה עילה לביטול פסק דין אשר ניתן בהיעדר הנאשם, וראה לעניין זה רע"פ 2575/17 גייאר נ' מדינת ישראל (6.9.2017).
- אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק הדין שניתן נגד המבקש. פסק הדין יותר על כנו. ניתנה היום, ז' אב תשפ"ה, 01 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.